

สี่พันตร

บทที่ 19

ในท่ามกลางผู้คน ทั้งที่แตกตื่นหนีภัยออกมาจากตัวตึกและที่ ก่อตัวมุงดูที่ถนน ชลัมภูยังกำข้อมือหญิงสาวไว้ราวกับกลัวจะพลัดหาย ทิพย์ไม่เคยชินกับการถูกชายหนุ่มเกาะกุม.. บิดข้อมือจะหนีหลายครั้ง แต่มือที่แข็งแรงนั้นก็กลับยิ่งบีบรัดเหนียวแน่น จนกระทั่งนายร้อยเอก ลอรัช พาว์ลาประคองอุษาออกมา อีกฝ่ายจึงปล่อยเธอให้เป็นอิสระ เธอถลาเข้าไปหาเพื่อน

“วัลภา อุษา เป็นยังไงกันบ้าง เจ็บที่ไหนหรือเปล่า”

“ฉันไม่เป็นไร แต่ว่าอุษาขาเจ็บเพราะโดนคนเหยียบเข้าเต็มที”

“เจ็บมากไหมอุษา”

สี่หน้าอุษาเมื่อดซัด “ไม่เจ็บเท่าไรหรือทิพย์...”

ทิพย์หันไปถามลอรัชว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือคะ”

“ยังไม่ทราบเหมือนกันครับ” ลอรัชหันมองไปรอบๆ ในท่ามกลาง ผู้คน เสียงสัญญาณของรถตำรวจและรถดับเพลิงดังโกล้งเข้ามา

“เราไปจากที่นี่ก่อนดีกว่านะครับ”

“คุณลอรัชไปเอารถลงมาจากที่จอดใต้ไหมคะ” วัลภาถาม

“ได้ครับ พวกคุณไปรอผมตรงทางออกด้านโน้นก็แล้วกัน”

ชลัมภูขัดว่า “เราไปแท็กซี่กันดีกว่า ตอนนี้อยู่ที่จอดรถไว้ ในอาคารก็คงคิดอย่างเดียวกันที่จะรีบเข้าไปขับรถออกมา เราจะยิ่งเข้าไป กันใหญ่ คุณอาจจะติดอยู่ข้างในอีกเป็นชั่วโมงก็ได้”

ลอรัชชะงัก “ถูกของคุณชาย”

วัลภามองชายร่างใหญ่อย่างพิเนจ ขณะที่ทิพย์ไม่รู้สึกละเลยใจ... ในดินแดนโสฬส ชายผู้นี้ปรากฏตัวอยู่ในท่ามกลางความโกลาหล จากการก่อการร้ายของฝ่ายตรงข้ามบ่อยครั้ง ดังนั้นเขาจึงไม่ตื่นตกใจ และสามารถตัดสินใจได้ทันทีทันใดโดยไม่ผิดพลาด

“งั้นเราไปทางโน้นกันดีกว่าครับ คงจะพอหาแท็กซี่ได้”

ลอรัช ชี้ออกทาง

แสงจากกล้องถ่ายภาพ วาบขึ้นตรงหน้า ช่างภาพหนังสือพิมพ์ ที่บังเอิญอยู่ในบริเวณได้พยายามเก็บภาพความโกลาหลไว้ เขาหันมา ยกกล้องหมายอุษาที่ถูกประคองอย่างทุลักทุเล

ลอรัชหันขวับ “เฮ้ คุณ อย่าถ่ายนะ...!”

ฝ่ายนั้นไม่ฟังเสียง แต่พอล้องถูกยกขึ้นทาบดวงตา ชายหนุ่ม ก็เข้าปิดกั้นทิพย์ไว้ทันที แสงแฟลชสว่างวูบ คนที่ลุดกล้องลง ต้องมองอย่างแปลกใจ รีบทาบกล้องกับดวงตาอีกครั้งเพื่อเก็บภาพ สาวสวยอีกคนหนึ่งไว้ให้ได้ โดยไม่เอ่ยปาก ชลัมภูบัดมืออีกฝ่าย ทำให้กล้องถ่ายภาพหลุดกระเด็น

“เฮ้.. คุณ...!” ชายนั้นโวยวาย

ร่างสูงลำสัน สี่หน้าดุดันของหนุ่มใหญ่ทำให้นายนักข่าวชะงัก ลุดสายตาลงมองสาวหน้าใสที่ถูกปกป้องไว้จากการถูกถ่ายภาพอย่าง แปลกใจ เธอไม่ใช่คนเจ็บ แต่รูปร่างหน้าตาที่ดูโดดเด่นสะดุดตา ในเสื้อผ้าธรรมดาๆ กลับทำให้คนมองรู้สึกไม่ธรรมดาเป็นที่สุด

สี่หน้าของเขาบอกความฉงนสงสัยใคร่รู้ เธอเป็นใครกัน เหตุใดสองหนุ่มใหญ่ท่าที่ห้าวหาญจึงพร้อมใจกีดกันหวงแหนเธอนัก เขาหันไปก้มหยิบกล้องถ่ายรูปขึ้นมา หวังจะบันทึกภาพหญิงสาวให้ จงได้

“ไปกันเถอะครับ” ลอรัชส่งเสียง

ชลัมภู คว่าข้อมือทิพย์ทันที เธอหันมาจูดแขนอุษาให้ก้าวตาม

ร่างสูงใหญ่นอกจากแหวกผ่านผู้คนแล้วยังคอยปกป้องไม่ให้ใคร สัมผัสถูก “น้องสาว” ราวหวงแหนนักหนา วัลภาที่ช่วยพยุงอุษาตาม อยู่ข้างหลังสังเกตเห็น... ต้องมอญ้ำความเข้าใจครั้งแล้วครั้งเล่า

อาการเดินสะดุดเพราะเจ็บปวดของอุษาดึงให้ทิพย์ต้องผินตัวไว้ คนที่จูดข้อมือเธอหันมามองอย่างร้อนใจแต่ก็ไม่ยอมหยุด

“รอก่อน” ทิพย์ร้องบอกหลายครั้งแต่ไม่มีผล อุษามีสี่หน้า ซัดเมื่อหน้าตาคลอลตา ส่งเสียงครางด้วยความเจ็บปวด

ที่สุดคนทั้งห้าก็หลุดจากกลุ่มคนหนาตา มายืนอยู่ริมถนนที่ การจราจรเริ่มจะติดขัดเพราะถนนหลักถูกปิดกั้นเพื่อให้รถตำรวจและ รถดับเพลิงเข้าถึงตึกที่เกิดเหตุได้สะดวก ผู้คนจากรอบทิศพากัน

สาวเท้ามุ่งตรงมาดูเหตุการณ์ เมื่อหารถรับจ้างไม่ได้ ชลัมภู ก็หันมาพยักหน้ากับลอร์ชเป็นเชิงบอกให้เคลื่อนที่ต่อไป

“อุษาเดินไม่ไหวแล้ว” ทิพย์สะบัดแขนขจัดขึ้น แต่เมื่อไม่อาจเป็นอิสระเธอก็ร้องเสียงดังอย่างโกรธ “ปล่อยนะ...!”

มือใหญ่ยังไม่ยอมปล่อยในทันที สีหน้าคมเข้มมิได้ดุดันดังที่เคยเป็น ปรกกายตาอ่อนโยนมองใบหน้าสีแดงเรื่ออาบละอองเหงื่อ และดวงตาวาววาบขุ่นเคืองของเธอ เมื่อปล่อยให้ข้อมือเล็กๆ เป็นอิสระ

เธอหันไปจับแขนอุษาซึ่งมีสีหน้าซีดเผือด

“อุษาเป็นยังไงบ้าง”

“เจ็บ.....” คนตอบจะร้องไห้เสียให้ได้

วัลภาถามว่า “ไปต่ออีกนิดไหวไหม ตรงนี้คงหารถแท็กซี่ไม่ได้หรอก ดูซิ รถติดขนาดนี้ รถแท็กซี่คงไม่เลี้ยวเข้ามาแน่ๆ”

“ฉันเดินไม่ไหวแล้ว”

“จ้ะให้...เอ่อ... พี่ชายฉันอุ้มได้ไหม...”

“ไม่เอา” อุษาปฏิเสธทันที

“แค่ประคองให้เดินก็ได้” ทิพย์ต่อรอง

คนที่ถูกมอบหมายหน้าที่ให้ก็ชะงักเหมือนกัน หากเขาต้องประคองอุษาแล้วจะดูแลเธออย่างไร

“ไม่ได้หรอก.....”

“ทำไมถึงจะไม่ได้” ‘น้องสาว’ ถลึงตาใส่ แต่กลับอ่อนโยนยิ่งนักเมื่อหันกลับมาหาเพื่อน “ไม่เป็นไรหรอกนะอุษา พี่ชายฉันมีหน้าที่ต้องช่วยทุกคนอยู่แล้ว เธอไม่ใช่คนแรกสักหน่อย”

ร่างเล็กโอนอ่อนเข้าสู่อ้อมแขนแข็งแกร่งของอีกฝ่ายโดยดี ชรัมภู แม้จะโอบรับอุษาไว้ มือข้างที่ว่างยังหันมาจะคว้าข้อมือทิพย์ เธอสะบัดทันทีแล้วกลับจับแขนเขาไว้แทน

“ฉันจะอยู่ตรงนี้ไม่หายไปไหนหรอก”

ลอร์ชเข้ามาขานข้างเธอ คนจำนวนมากที่กำลังมุ่งตรงมาเพื่อไปยังอาคารที่เกิดเหตุด้วยความอยากรู้อยากเห็น เป็นอุปสรรคทำให้ไม่สามารถเคลื่อนไปไหนได้โดยสะดวก ใครคนหนึ่งก้าวเข้ามาร่างสูงอยู่ในชุดลำลองที่ประณีต ใบหน้าคมเข้มหล่อเหลาสะอาด สะอ้าน ส่งเสียงร้องทัก

“ผู้กองลอร์ช”

“อ้าว ผู้กองกวิน มาทำอะไรแถวนี้ครับ”

“ผมเผอิญผ่านมา” เป็นคำตอบ ดวงตาวาววามมองผ่านคนในกลุ่ม มันออกจะวาววาบเมื่อมาหยุดอยู่ที่ทิพย์ “คุณล่ะครับ ผู้กอง”

“ผมพาสาว ๆ มาซื้อของ เกิดโดนแจ๊คพิ้อตเจอเรื่องวุ่นวายเข้า ไม่รู้ว่าอะไรระเบิดแต่ว่ามันรุนแรงพอสมควร คุณอุษาโดนเหยียบตอนที่ผู้คนแตกตื่นหนีออกจากตึก”

“เจ็บมากไหมครับ”

“ไม่มากค่ะ” คนตอบสีหน้าซีดหน้าตาลอตา

“แล้วนี่จะไปไหนกันล่ะครับ” เขาถาม ดวงตาคมเข้มของชลัมภู ที่มองมาทำให้สีหน้าของเขาเจื่อนจางลง ผืนยิ้มหันไปหาลอร์ช

“จะกลับที่พักครับ แต่ว่าผมจอดรถไว้ในตึก คิดว่าคงเอาลงมาไม่ง่าย ก็เลยกำลังมองหาแท็กซี่กันอยู่”

“ไปรถผมก็ได้ถ้าไม่รังเกียจ ไม่รู้ว่าคุณผู้หญิงจะต้องไปโรงพยาบาลหรือเปล่า... รถผมจอดอยู่ตรงนี่เองครับ”

ขณะที่แต่ละคนในกลุ่มมองหน้ากันอย่างลังเล นายนักข่าวที่มีกล้องถ่ายรูปอยู่ในมือก็สาวเท้ามุ่งหน้าตรงมาพลงสายตามองหาหน้าซ้ำยังนำคนอื่น ๆ ที่มีกล้องอยู่ในมือเช่นกันตามมาด้วยเป็นฝูง คนกลุ่มนั้นมองมาเห็นพอดีชี้มือบอกแก่กัน

“ดูนั่นซิ” วัลภาร้องบอก

ลอร์ชเคยพบกวินมาขลุกอยู่ที่บ้านท่านนายพล และยังเห็นกวินติดตามท่านหลายครั้งทำให้เข้าใจผิดมานานว่ากวินก็เป็นหนึ่งในบรรดาคนสนิทของเจ้านาย เขาเสียอีกที่เพิ่งมาช่วยงานใกล้ชิดไม่นาน ดังนั้นพอครั้งนี้เห็นจวนตัวจึงรีบพูดว่า

“จ้ะก็ไปกันเถอะคุณกวิน”

รถของกวินจอดอยู่ตรงที่ห้ามจอด เคราะห์ดีที่ยังไม่มีใครสนใจ เพราะมัวแต่วุ่นวายกันไปทั้งถนน ขนาดของรถที่เล็กกะทัดรัดซ้ำยังมีข้าวของวางอยู่ในที่นั่งตอนหลังทำให้คนทั้งหมดต้องชะงัก

“แบบนี้คงไปด้วยกันทั้งหมดไม่ได้แน่ๆ” ลอรัชอุทาน
 “คงต้องไปแก้กั๊กกันบ้างละครับ ที่พักอยู่ที่ไหน ผมจะพาพวกคุณผู้หญิงไปส่งให้”
 “ไม่ได้” เสียงหัวตุตันดังขึ้น มือใหญ่คว้าข้อมือทิพย์ไว้ทันที
 “คงไม่มีทางเลือกแล้วละครับคุณชาย พวกนักข่าวมากันเป็นฝูง เราคงต้องให้พวกผู้หญิงขึ้นรถไปก่อน” ลอรัชตัดสินใจ
 “ผมต้องอยู่กับทิพย์”
 ทิพย์หันมาพูดเป็นภาษาโสฬส
 “ฉันดูแลตัวเองได้”

อีกฝ่ายสีหน้าเคร่งขรึมเป็นกังวล จำต้องปล่อยให้สาว ๆ ขึ้นรถแต่โดยดี ลอรัชบอกชื่อสถานที่และที่ตั้ง “บ้านราชาวดี” กับกวินวัลภาพูดว่า

“ฉันจะบอกทางคุณกวินเองค่ะ”
 “ผมรู้จักบ้านราชาวดี ดีครับ” ปรกาศตาของกวินวาววับ
 “ผมจะรีบตามไปครับ” ลอรัชพูดเหมือนบอกกับทิพย์โดยเฉพาะ
 รถเคลื่อนออกจากที่ นายช่างภาพยังเพียรจะวิ่งตามถ่ายภาพคนในรถ ชายร่างใหญ่จึงต้องหันไปตัดทาน ทิพย์หันมอง ได้ยินเสียงวัลภาพูดว่า

“พี่ชายคุณจะเป็นห่วงทิพย์มากเลยนะ”
 “แต่ทำไมเราต้องหนีพวกนักข่าวด้วยล่ะ ฉันหวังจนเจ็บขาไปหมด” อุษาทามเสียงเครือ “แล้วเขาตามถ่ายภาพเราทำไม เรียกกันมาเป็นฝูง ฉันไม่เข้าใจเลย”

“คงนึกว่าเจอคนสำคัญเข้าละมังครับ” เสียงกวินเจือหัวเราะ
 “อย่าไปสนใจเลย” ทิพย์พูดอ่อยๆ
 “ว่าแต่คุณผู้หญิงเจ็บมากหรือเปล่า ไปหาหมอก่อนดีไหมครับ ไม่อย่างนั้นหากเป็นอะไรแล้วมารักษาที่หลังจะหายยาก”

สองสาวมองอุษาอย่างเป็นห่วง คนเจ็บยังคงพูดคำเดิมว่า
 “ไม่เป็นไรหรอกค่ะ กลับไปประคบน้ำร้อนก็หาย”
 “แต่ฉันว่าไปหาหมอก็ดีเหมือนกันนะอุษา หากเธอมาเจ็บที่หลัง รักษาไม่ทันงานแสดงละครพรจะเล่นงานฉันตาย” วัลภาพูดกวินถามว่า “งานแสดงอะไรหรือครับ”

วัลภานิ่งวูบก่อนจะตอบ “พวกเรากำลังซ้อมนาฏศิลป์เพื่อไปแสดงที่หัตถินในฐานะทูตวัฒนธรรมค่ะ อุษาต้องรำหลายชุด ถ้าเกิดขาเจ็บขึ้นมาละก็แย่เลย”

“เป็นงานสำคัญด้วยซิคะ” อุษาเสริมเสียงอ่อน
 “เอ๊ะ งานอะไรครับ”
 “เป็นงานเฉลิมฉลองการสถาปนาองค์รัชทายาทค่ะ มีแขกสำคัญมาจากทั่วโลก ครูพรก็เลยตั้งใจมาก”
 “ถ้าอย่างนั้นผมว่าคุณอุษาอย่าเสี่ยงดีกว่านะครับ แวะหาหมอที่โรงพยาบาลกันก่อน อยู่ไม่ไกลข้างหน้านี้แล้ว”
 อุษาพยักหน้า “ก็ได้ค่ะ”

กวินส่งคนทั้งสามลงตรงหน่วยบริการเก้าอี้เข็นรับคนป่วยก่อนจะขับรถไปจอดในอาคาร เมื่อเขากลับมา สาว ๆ ได้ลงทะเลเบียนผู้ป่วยเสร็จเรียบร้อยกำลังนั่งรอพบแพทย์

เขานั่งลงคุยด้วย วัลภาเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคร่าวๆ
 “คุณลอรัชเอาของไปเก็บที่รถ พี่ชายนั่งรอพวกเราซื้อของแล้วจู่ๆ ก็มีเสียงระเบิดหลายครั้ง ผู้คนคงกลัวจะเกิดเหตุร้ายรุนแรงแตกตื่นวิ่งหนีทั้งๆ ที่ไฟดับมืด อุษาหกล้มก็เลยโดนเหยียบพอไฟสาร์องสว่างขึ้น ฉันเห็นอุษาก็เลยประคองออกมา”

“เคราะห์ดีแล้วครับที่ไม่เป็นอะไรมาก ถ้าโดนที่สำคัญละก็แย่เลย เคยมีคนโดนเหยียบถึงกับตายมาแล้วด้วยนะครับ”

ทิพย์ก็เลยเพิ่งจะนึกได้ ว่าร่างใหญ่ที่เข้ามา ก็ตกกันเธอจากฝูงคนที่แตกตื่นได้ปกป้องเธอไว้จากอันตรายชนิดใด เขาเองก็ถูกกระแทกเข้าเต็มที่ อาจจะเจ็บ แต่ก็ไม่ได้แสดงท่าทีใดๆ ออกมา

“ทิพย์กับผู้กองกวิน รออยู่ที่นี้ก็ได้ ฉันจะไปกับอุษาเอง” วัลภาพูดเมื่อพยาบาลเรียกชื่อให้อุษาเข้าไปพบแพทย์ ทิพย์ขยับจะลุกตาม แต่กวินตัดทานไว้

“เราคงไม่ต้องเข้าไปด้วยหรอกครับ”

เธอจึงฟังร่างกับพนักเก้าอี้ตามเดิมแล้วนั่งสงบเสงี่ยมรอคอย

สายตาเจือยืมของชายหนุ่มวนเวียนจับมองเธออย่างสนใจ

“คุณชื่อทิพย์หรือครับ”

“ค่ะ”

“ผมร้อยเอกกวิน... ผู้กองลอร์รัฐจักผมดี”

“ฉันก็แน่ใจว่าผู้กองลอร์รัฐจักคุณค่ะ” เธอพูดยิ้มๆ หากว่า
ลอร์รัฐไม่รู้จักชายผู้นี้ดีพอ ก็คงไม่ปล่อยให้เธอขึ้นรถมาด้วย

“ผมแปลกใจว่าผู้กองลอร์รัฐเข้มารู้จักกับสาวสวยอย่างพวกคุณทิพย์
ไต่ยังงิ่ ถ้ามันเป็นงานที่เขาได้รับมอบหมาย ผมก็อิจฉาเขาจริงๆ”
เธอได้แต่ยิ้มขริ้มๆ

ท่านนายพลเอกไชยยันต์ต้องแปลกใจที่ในวันนี้ คุณหญิงเจดิมิได้
เข้มงวดขูดขี้บั่งอย่างเคย กลับมีท่าทีเอาอกเอาใจท่านเป็นพิเศษ

คุณหญิงวางหนังสือพิมพ์ที่มีภาพข่าวตึกที่เกิดเหตุระเบิดลงตรงหน้า
“คุณรู้เรื่องนี้บ้างไหมคะ ใครเป็นคนวางระเบิดและต้องการ
อะไรกันแน่คะ”

“ไม่รู้ ผมกำลังตามเรื่องอยู่เหมือนกัน แต่เท่าที่ได้ยิน
มันเป็นเรื่องของกรลั่นแกล้งเพราะผลประโยชน์มากกว่าอย่างอื่น
ไม่ได้ตั้งใจทำร้ายใคร คนที่บาดเจ็บก็ไม่ใช่เป้าหมายแต่เป็นเพราะ
โชคร้ายที่บังเอิญไปอยู่ในเหตุการณ์มากกว่า โชคดีที่ไม่มีใครตาย”

“แล้วมันจะเกิดขึ้นอีกไหมคะ ระเบิดน่ากลัวเหลือเกิน รู้สึก
ว่าจะเสียหายมากด้วย”

“ก็ต้องดูกันต่อไป เขาคงจะมีการป้องกันมากขึ้นไม่ชะล่าใจ
ปล่อยให้คนร้ายเข้าถึงจุดสำคัญได้อีก”

“ถ้าเกิดอีก ฉันว่าอาจจะมีคนตายเข้าจนได้นะคะ”

“นั่นสิ”

ท่านนายพลหันกลับไปหารายการโทรทัศน์ซึ่งกำลังเสนอข่าว
ต่างประเทศ คุณหญิงเมียงมอง ตั้งท่าทางอยู่เป็นครู่จึงพูดว่า

“คุณคะ เรื่องที่ทางเราจัดนาฏศิลป์ไทยจะไปแสดงที่หัสตินนี่
ได้ยินว่าเขามาพักฝึกซ้อมกันอยู่ที่บ้านราชวดีไช้ไหมคะ”

ท่านนายพลชะงักทันที หันมองภรรยาอย่างแปลกใจ

“คุณรู้ไต่ยังงิ่”

“เอ... ก็เรื่องไม่ลับ แล้วคุณก็เป็นคนดูแลรับผิดชอบ แล้วทำไม
ฉันจะรู้ไม่ได้ล่ะคะ”

ต่อให้เป็นเรื่องลับคุณหญิงก็รู้จนได้ ท่านนายพลเริ่มวิตกกังวล

“นาฏศิลป์พวกนี้ถูกคัดเลือกมาจากหลายที่ทั่วไทย มีครูจาก
กรมนาฏศิลป์ฝึกซ้อมดูแล ผมไม่ได้เข้าไปยุ่งด้วยหรอก พอถึง
เวลาก็แค่พาพวกเขาไปแสดงแค่นั้นเอง”

“ถ้าอย่างนั้น คุณแน่ใจไต่ยังงิ่คะว่าพวกเขาจะทำงานกันเรียบร้อย
ดีละ... ฉันกำลังวางอยู่ ก็เลยจะขอเสนอตัวช่วยอีกแรง ถ้าหาก
ขาดตกบกพร่องอะไรฉันจะจัดการให้เอง”

“อย่าเลยคุณ” เขาริ่บห้าม

“อ้าว... ทำไมล่ะคะ” คุณหญิงทำเสียงสูง ประกายตาเกรี้ยว
เป็นนิสัยที่ยากจะแก้ “งานนาฏศิลป์เป็นเรื่องของผู้หญิง ฉันเข้าใจ
ดีว่า คุณไม่มีเวลาจะสนใจดูแลก็เลยอยากจะช่วย”

“แต่เนี่เป็นเรื่องงานราชการนะ.....”

“ฉันก็ช่วยงานราชการคุณมาตลอด” เธอขัดขึ้นก่อนที่เขาจะ
พูดจบ “เรื่องนี้ยังเป็นงานที่ฉันสมควรจะช่วย แล้วฉันเองก็อยากทำ
ที่สุด”

ท่านนายพลได้แต่อ้าอึ้ง รู้ดีกว่าลองภรรยาต้องการอะไรแล้วละก็
หากยิ่งขัดก็จะยิ่งเหมือนก่อวินให้เธอโกรธและดันทุรังจะทำให้ได้
ยิ่งกับเรื่องของผู้หญิงซึ่งเธอมีความหึงหวงระแวงสงสัยเป็นพื้นฐานอยู่
แล้ว เขาก็ไม่อยากจะให้เธอจิตใจหงายแล้วพลอยทำให้ทั้งงานราชการ
และงานลับที่ได้รับการขอร้องจากทางไสพสนในครั้งนี้ต้องเสียหาย

“งั้นก็ตามใจคุณ”

คุณหญิงเจดิมิอย่างสมใจแม้รู้ว่าสามีรับปากอย่างไม่เต็มใจเลย

“คุณไม่ต้องเป็นห่วงหรอกค่ะ ฉันจะดูแลให้เป็นอย่างดี”

รอยยิ้มของเธอหมายมาด แฝงเจตนาที่หากว่าท่านนายพลรู้
ก็คงจะหยุดเธอตั้งแต่ตอนนั้นไม่ให้เข้ามายุ่งเกี่ยวด้วยแล้ว.....